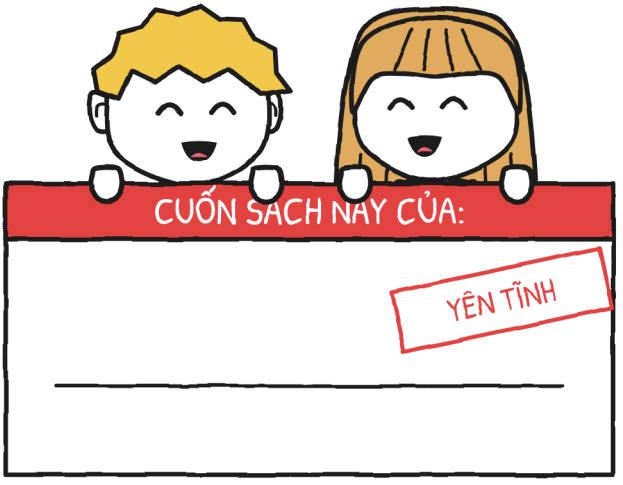

Yên tĩnh. Cho đến khi cậu mở nó ra. —J.

Nếu bạn nhặt được, hãy trả lại. Không bất ngờ gì cả: trả cho chủ của nó.

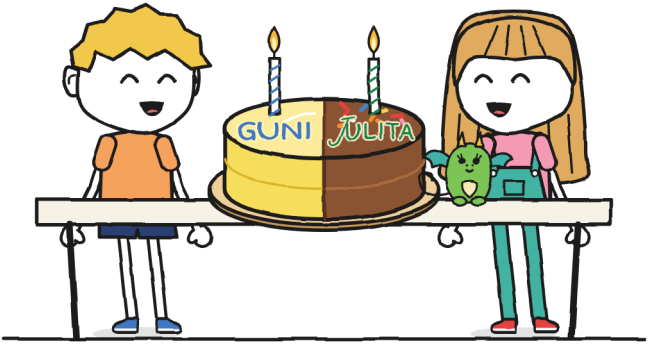

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: rồng thật không có và các gói hàng không tự bay trở về. Với một bữa tiệc thật, hãy xem trang cuối. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 5

Một chiếc bánh cho hai

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 5

Một chiếc bánh cho hai

Tập thứ năm của bộ truyện. Các tập trước: “Gói hàng này cắn”, “Không mở trước tiếng sấm”, “Làm ơn trả lại” và “Ở đây thì không, Mẩu!”

Lời và tranh: LinguAula

Bản tiếng Việt: LinguAula

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

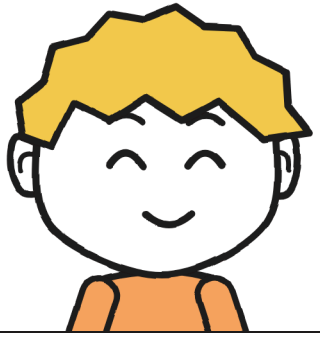
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Phông chữ: Andika, Patrick Hand, Pangolin và IBM Plex Mono (giấy phép SIL OFL).

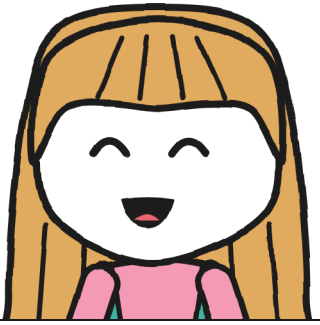
Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không chiếc bánh nào bị thương trong quá trình viết cuốn sách này. Bị cắt làm đôi thì có. —J.

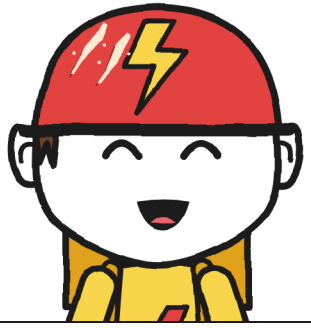
AI LÀ AI

Guni. Người giao hàng ngày thứ Bảy. Cuốn sổ này là của cậu ấy. Thích những buổi chiều yên tĩnh.

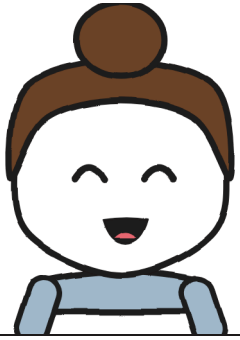
Julita. Viết bằng màu xanh lá và ký J. Thích những bữa tiệc có nhạc. Và thích những điều bất ngờ.

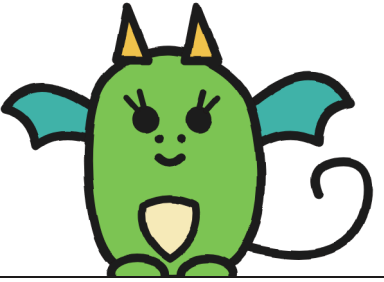
Tonio. Giao hàng cho CHỚP, trong mười phút hoặc miễn phí. Trò lừa thì không giao.

Mara. Chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi. Đội mũ phù thủy. Biết nhiều hơn những gì cô nói.

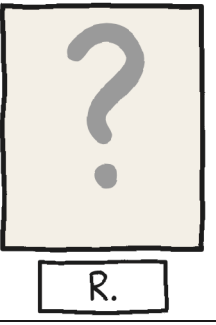
Elia. Chủ tiệm bánh của khu phố. Có một cái lò nướng và hai bàn tay.

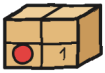
Mẩu. Một con rồng con. Sống cùng cô Vera. Thích những ngọn nến. Thích quá mức.

Gói hàng số 5. Bên ngoài giống hệt mọi gói khác. Trên nhãn ghi: LẮP Ở CHỖ NÀO VỪA.

R. Gửi những gói hàng không ai giao nổi. Không ai nói ra tên R.

CHƯƠNG 1

Hai tấm thiệp mời

Cuốn sổ 4 kết thúc bằng một chiếc giày thể thao đang ngủ, và tớ không nghĩ ra cái kết nào hay hơn cho một cuốn sổ. Cuốn 5 màu hồng. Hồng dâu, như lớp kem phủ trên những chiếc bánh, với con dấu của cửa hàng ở một góc. Cô Mara đặt nó lên quầy vào sáng thứ Bảy, không nói một lời, rồi bắt đầu xếp những lọ mực thẳng hàng với một sự chăm chú mà chúng chẳng hề cần. Đó là cách của cô để khỏi phải nhìn.

Cả tuần nay tớ thử đủ thứ chữ cho trang đầu. Cuốn 2 tớ đặt CHÍNH THỨC; cuốn 3, BÍ MẬT; cuốn 4, CUỐI CÙNG. Chắc tớ có cảm tình với những chữ có ổ khóa. Lần này tớ không phải tìm: nó tự đến, như điều người ta muốn từ mấy ngày nay mà chưa nhận ra.

Phía trên tớ viết SỔ GIAO HÀNG 5 · của Guni, đúng như người ta vẫn viết. Bên dưới, chậm rãi, bằng cây bút chì mới gọt, tớ viết đúng một chữ:

YÊN TĨNH.

Không có dấu chấm than. Một dấu chấm than yên tĩnh sẽ là một điều mâu thuẫn, mà với những điều mâu thuẫn thì tớ rất cẩn thận.

Julita đứng bên kia quầy, cúi người, nghiêng đầu như con vẹt đang nghe radio. Bạn ấy không đòi xem cuốn sổ. Không cần: bạn ấy đọc ngược nhanh như đọc xuôi, mà còn trơ trẽn hơn nhiều.

—Yên tĩnh —bạn ấy nói, với chính chữ đó, không phải với tớ.

Bạn ấy lấy cây bút dạ xanh lá, đã viết yếu đi, dùng một ngón tay kéo cuốn sổ về phía mình và để lại bên dưới:

"Yên tĩnh" là chữ của người chưa biết điều gì đang chờ mình. —J.

Tớ đọc ba lần để tìm chỗ bạn ấy sai. Không thấy, và tớ lo ít hơn lẽ ra tớ phải lo.

Dành cho ai đến với cuốn sổ này mà chưa đi qua những cuốn kia: cửa hàng tên là Giao Hàng Bất Khả Thi và là của cô Mara, một phù thủy, đội mũ tím và có một con dấu, mỗi lần đóng xuống lại bắn ra những tia lửa có mùi nến vừa tắt. Trên kệ bên trái, cô giữ hàng trả lại, những gói hàng chưa ai giao được, tất cả đều do R. gửi. Nếu người nhận một gói mà không ký lên nhãn bằng mực không xóa được, đến bình minh gói hàng sẽ bay về cái giá của nó. Ban đầu có hai mươi gói. Julita và tớ đã giao bốn: một quả trứng rồng, mấy hạt giống biết đi, một cái chuông nhỏ và một bộ dụng cụ đến nơi. Trên tường, bằng nét chữ xanh lá, có ghi CÒN 16.

Hôm qua, thứ Sáu 16, là sinh nhật tớ. Tớ ăn mừng ở nhà, với mẹ: bánh bông lan chanh, hai cái tách và không ai hát. Thật hoàn hảo.

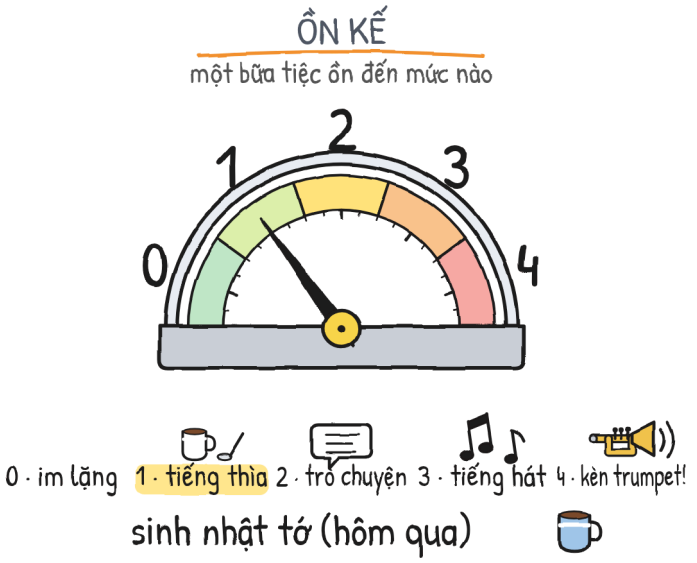
Chuyện hát cần giải thích, vì ở nhà tớ đó không phải sơ suất mà là một thỏa thuận. Mẹ đã hỏi tớ từ tối hôm trước, tay cầm con dao cắt bánh mì: "Mẹ hát hay không hát?". Tớ nói không. Mẹ gật đầu như người đặt bút ký, và giữ lời. Mẹ cắt bánh bông lan thành bốn phần bằng nhau, hai phần cho lúc đó và hai phần cho lúc sau, và trong một lúc khá lâu, âm thanh duy nhất là một cái thìa chạm vào tách, cái tủ lạnh và, ở rất xa, một chiếc xe buýt. Điều hay nhất của buổi chiều là nghe được tiếng xe buýt.

Món quà của Julita thì tớ kể sau. Nó xứng đáng có chỗ riêng.

Để ghi lại sinh nhật cho đúng, tối đó tớ chế ra một cái máy. Đó là chiếc thứ tư trong sự nghiệp của tớ, sau rung kế, đỏ kế và đây kế: một mặt số có kim, như đồng hồ, với năm vạch. Số không là im lặng. Số một là tiếng thìa. Số hai là trò chuyện. Số ba là tiếng hát. Số bốn là kèn trumpet. Tớ đặt tên là ỒN KẾ, "một bữa tiệc ồn đến mức nào", đặt cây kim ở số 1 và bên dưới vẽ một cái tách nhỏ, chính là tách của tớ.

Julita lật trang mà không xin phép, nhìn mặt số, nhìn cái tách rồi viết bằng cây bút dạ yếu:

Sinh nhật mức 1 thì không phải sinh nhật. Đó là một bữa xế. —J.

Bạn ấy đóng nắp bút, chống khuỷu tay lên quầy và nói, như người đọc chương trình nghị sự:

—Thứ Tư 21 là sinh nhật tớ. Và bọn mình đã hứa ăn mừng cùng nhau.

—Sau ngày 21 —tớ nói.

—Thứ Bảy 24. Lúc năm giờ.

—Lúc năm giờ.

Cả hai đứa ghi lại. Tớ ghi bằng bút chì, vào cuốn sổ hồng; bạn ấy ghi bằng xanh lá, vào quyển sổ nhỏ của mình, mà bạn ấy che bằng cả cánh tay, như che bài kiểm tra. Tớ che sổ mình bằng

khuỷu tay. Ở phía cuối, cô Mara đóng một tờ giấy và tia lửa bắn ra cùng mùi nến vừa tắt, vậy mà chẳng đứa nào ngẩng đầu, dù mùi tia lửa thì ai cũng ngửi thấy. Bọn tớ đứng ở hai đầu quầy, nghiêng người và quay lưng nửa vời, hai người đang viết cùng một ngày như thể mỗi người là chủ của nó.

Không đứa nào nói thêm gì. Giờ tớ thấy lạ khi hai người vừa thống nhất xong lại che thứ mình viết. Lúc đó tớ thấy viết sẽ dễ hơn nếu khuỷu tay ở đúng chỗ của nó.

Tớ đã biết bữa tiệc sẽ thế nào. Julita cũng vậy.

Đây là điều tớ biết.

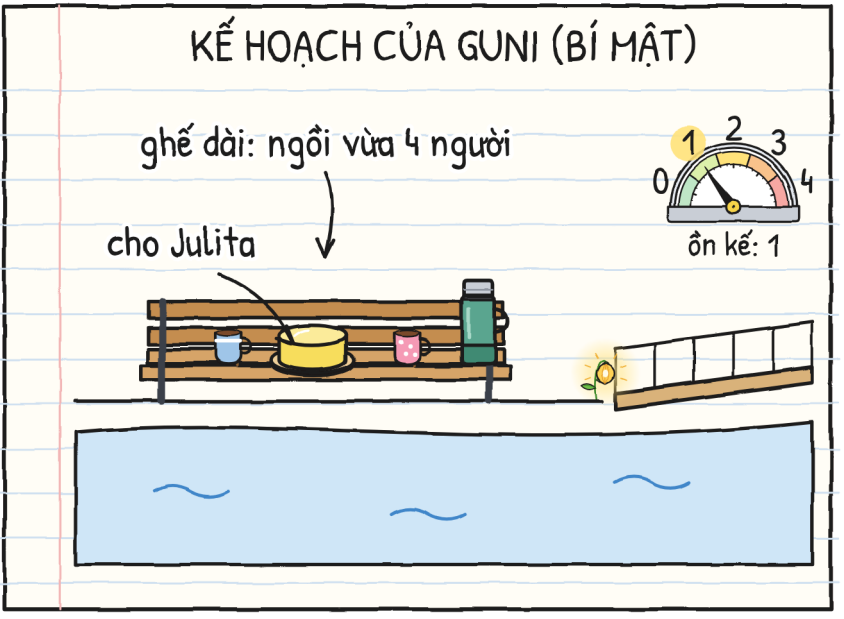
Julita cần một buổi chiều yên tĩnh. Bạn ấy lúc nào cũng chạy, bấm giờ và hỏi, và khi cuối cùng bạn ấy ngồi yên thì nhìn cái chân là biết, nó vẫn cứ đi đâu đó. Một bữa xế trên cái ghế dài ở cầu ván, bên con kênh, không ồn ào, có một cái bình giữ nhiệt và một chiếc bánh nhỏ, chắc sẽ tốt cho bạn ấy. Tớ biết cái ghế đó. Nó có một thanh gỗ lỏng, bập bênh nếu ngồi ở đầu mút, và là cái duy nhất trong khu phố mà từ đó không nhìn thấy một cửa hàng nào. Tớ đến đó mỗi khi cần một lúc chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đó sẽ là một bất ngờ. Bạn ấy không phải chuẩn bị gì cả. Chỉ cần đến. Tớ thấy đó là món quà tuyệt nhất có thể có: một món không gây thêm việc.

Tớ có thể đã hỏi bạn ấy. Tớ đã nghĩ tới điều đó, đứng cạnh quầy, cây bút chì lơ lửng trong không khí: "Julita, cậu có muốn một buổi chiều không vội không?". Nhưng một câu hỏi thì có câu trả lời, và câu trả lời có thể là không. Một bản vẽ thì không trả

lời: nó nằm yên trên giấy, đứng chờ, điều mà gần như mọi thứ tớ vẽ đều làm giỏi nhất.

Tớ vẽ nó ngay sáng hôm đó, ở tờ kế tiếp: cái ghế dài, cây đèn đường nhỏ ở chân cầu ván, một chiếc bánh, hai cái tách và cái bình giữ nhiệt. Trên đường đến cửa hàng tớ đã đo cái ghế. Ngồi vừa bốn người. Phía trên tớ ghi KẾ HOẠCH CỦA GUNI (BÍ MẬT), phòng khi còn ai chưa rõ ai là người giữ bí mật.

Chuyện của Julita thì đến thứ Sáu tuần sau tớ mới biết. Trang tiếp theo không phải tớ viết: bạn ấy viết, sau đó, vào sổ của tớ, và tớ để nguyên nó ở chỗ bạn ấy đặt, ngay cạnh trang của tớ. Chỗ đó mới đúng.

Đây là điều tớ biết: Guni cần một bữa tiệc thật, có nhạc, dù cậu ấy không biết. Nếu tớ hỏi, cậu ấy sẽ nói không. Nên tớ không hỏi. —J.

Những lá cờ, bạn ấy vẽ từng lá một, với một sự kiên nhẫn mà tớ chưa từng thấy ở bạn ấy.

Giữa trưa Tonio từ một chuyến giao hàng trở về. Cậu ta dựng xe đạp ngoài cửa, vào mà không tháo mũ bảo hiểm và ngồi lên cái thùng của mình, chỗ cậu ta ngồi "tạm thời". Từ sáng tớ đã cầm sẵn bốn phong bì xanh dương, viết bằng bút chì với nét chữ đẹp nhất của tớ, tì tay vào mép giấy cho khỏi lem, còn Julita ở cuối cửa hàng đang lục một ngăn kéo đầy cuộn băng dính. Tớ tính còn mười giây.

—Đây. —Tớ đưa cậu ta bốn phong bì—. Một cái là của cậu. Mấy cái kia cho cô Mara, cô Vera và bà Flora. Đó là một bất ngờ cho Julita. Đừng nói với bạn ấy.

—Bất ngờ thì tớ giữ được —Tonio nói.

Cậu ta nói bằng cái giọng mà cậu ta dùng để nói "đã nhận". Cậu ta nhét phong bì vào ba lô mà không nhìn, và tớ nghĩ: may quá, một người giao hàng không đọc thứ mình giao.

Chuyện xảy ra sau đó thì Tonio kể cho tớ vào thứ Sáu, kèm cả giờ giấc, vì ở CHỢP giờ giấc là một nửa câu chuyện. Tớ đã đi ăn trưa rồi thì Julita đến chỗ cái thùng của cậu ta với một xấp phong bì xanh lá cột bằng sợi dây thun. Chín cái. Tonio đếm hai lần.

—Một cái là của cậu. Mấy cái kia cho cô Mara, cô Vera, bà Flora, cô Elia, ông Antonio, Zoe, Bruno và cô chủ tiệm giày. Đó là một bất ngờ cho Guni. Đừng nói với cậu ấy.

—Bất ngờ thì tớ giữ được.

Cùng một câu với cùng một vẻ mặt. Chắc đó là điều phân biệt một người giao hàng với một kẻ nói dối: người giao hàng không đổi lời nhắn theo người hỏi. Có điều lần này cậu ta mở cả hai cái của mình, cái xanh dương và cái xanh lá, cái này tiếp cái kia, như người ta kiểm tra một phiếu giao hàng. Chúng nói giống nhau: THỨ BẢY 24, LÚC NĂM GIỜ. Sau giờ là nơi chốn, và ở đó mỗi cái nói một khác.

Cậu ta kể cho tớ mà không dùng tính từ nào. Đó là cách cậu ta tử tế.

Buổi chiều tớ đến tiệm bánh của cô Elia để đặt một chiếc bánh. Ở đó thơm mùi vỏ bánh ấm và một thứ ngọt ngào mà tớ không gọi được tên. Khi bước vào, cái chuông cửa còn đang đung đưa, tớ nghe tiếng cửa bếp ở phía cuối đóng lại: một tiếng bụp khô khốc, kiểu người ta đóng bằng hông. Tớ tưởng thấy một mảnh quần yếm xanh lá.

Tớ nghĩ chắc đó là một cái quần yếm khác. Quần yếm xanh lá thì nhiều lắm; đó là một màu thực dụng.

Là của tớ. Cô Elia cho tớ ra bằng cửa bếp. —J.

—Cho cháu một chiếc bánh chanh nhỏ —tớ nói với cô Elia—. Không phủ gì ở trên. Cho thứ Bảy 24, lúc năm giờ, ở cái ghế dài chỗ cầu ván. Đó là một bất ngờ cho Julita.

Đó là lần thứ hai trong một ngày tớ nói câu này, và nó đã nghe như một khẩu hiệu.

Cô Elia ghi lại vào một tờ giấy bằng nét chữ tròn của cô và ghim bằng đinh ghim lên tấm bảng ghim đơn đặt hàng. Ở đó đã có một tờ khác, úp ngược.

—Thứ Bảy 24 lúc năm giờ à? Giờ đó cô đã có một cái bánh khác rồi. Cho một nơi khác.

—Của ai ạ?

—Là một bí mật. Như của cháu.

Tớ kiễng chân, việc tớ làm mỗi khi cần nhìn thứ không phải của mình và chưa bao giờ giúp được gì. Tớ nghĩ chắc là của ai đó khác. Tháng Mười có nhiều người sinh nhật lắm. Tớ nghĩ khe khẽ,

để nghe xem nó ra sao, và nghe cũng ổn: một tháng có ba mươi mốt ngày, mà khu phố thì rộng.

—Cô giữ bí mật cho cháu —cô Elia nói, lau tay vào tạp dề—. Và cho người kia, bí mật của người ta. Nhưng cô chỉ có một cái lò và hai bàn tay. Thứ Bảy lúc năm giờ, hai bàn tay chỉ đến được một nơi.

—Còn chiếc bánh kia ạ?

—Chuyện đó các cháu, những người đã đặt bánh, phải tự quyết định với nhau. Cô làm bánh. Còn làm tiệc thì không.

Tớ ghi: "Cô Elia: một cái lò, hai bàn tay, một nơi". Mấy con số thì tớ hiểu rất rõ. Còn cái "các cháu" thì tớ để nó trôi qua, như để một chuyến xe buýt không chạy về khu phố mình đi qua.

Hôm sau cô cũng nói với tớ như vậy. Tớ cũng chẳng hiểu "các cháu" là ai. —J.

Khi tớ quay lại cửa hàng, Tonio đã đổ ba lô lên quầy và đang xếp phong bì theo màu: những cái xanh lá một bên, những cái xanh dương một bên, cẩn thận như người ta xếp thứ sắp đem đi giao. Xếp xong, cậu ta đếm lại. Rồi lại đếm lần nữa.

—Guni, cậu nói với Julita về bữa tiệc chưa?

—Chưa. Đó là một bất ngờ.

—Ừ —Tonio nói—. Ở CHỚP, một gói hàng có hai địa chỉ thì không ra khỏi cửa hàng.

—Hai địa chỉ nào?

—Cái đó tớ không nói được. Người ta đã nhờ tớ.

CHỚP có quy tắc cho mọi thứ, và mỗi khi Tonio dẫn ra một điều, tớ đều tin dù nó mới với tớ. Điều này mới thật. Tớ ghi lại mà không hiểu, ở góc tờ kế hoạch, chỗ chứa những thứ không vừa vào đâu cả.

Tonio cất một thiệp mời mỗi màu vào túi ba lô.

—Hai cái này là của tớ —cậu ta nói—. Mấy cái còn lại, thứ Hai.

Rồi cô Mara, người với tới mọi cái kệ mà không cần ghế đẩu chỉ nhờ uy quyền, lần này phải trèo lên cái ghế đẩu xanh dương để dùng hai tay hạ từ kệ trên cùng xuống cái hộp số 5: giống hệt mọi hộp khác trên kệ, không to hơn không nhỏ hơn. Bên trong, thứ gì bằng gỗ kêu rắc. Trên kệ còn một hình chữ nhật sạch sẽ, to bằng mọi khi, cộng thêm bốn chỗ trống; tấm bảng trên tường vẫn ghi CÒN 16.

—Năm giờ cô Elia đến —cô Mara nói—. Cuối cùng.

Hai phong bì trong một cái túi. Không cái nào biết gì về cái kia. Tớ nói các phong bì. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Cuốn sách này có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và có hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L kể câu chuyện từng trang một, với cùng những bức tranh và ngày càng nhiều sắc thái hơn. Cỡ XL là tiểu thuyết: vẫn câu chuyện ấy, nhưng có chỗ cho mọi điều Guni nghĩ mà không nói ra.

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Mỗi người một cỡ. Cùng một chiếc bánh. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com (kèm các bài tập của cỡ L)